

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci

žalobce: **Ing. L. K.**, nar.
bytem
zastoupený JUDr. Ing. Martinem Dirhanem
advokátem se sídlem Slezská 2033/11, 120 00 Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
se sídlem Žerotínovo nám. 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 4. 2018, č. j. JMK 60088/2018, sp. zn. S-JMK 51100/2018/OD/VW

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Ve včas podané žalobě žalobce uvedl, že rozhodnutím žalovaného označeného ve výroku tohoto rozhodnutí bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno Rozhodnutí o správním deliktu Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností ze dne 12. 2. 2018, č. j.: ODSČ-64286/17-17, sp. zn. ODSČ-64286/17-PIS/V, kterým bylo rozhodnuto tak, že žalobce jako provozovatel vozidla SPZ: v rozporu s ust. § 10 zákona č. 361/2000 Sb., zákon o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále

jen „zákon o provozu na pozemních komunikacích“) nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem a uložil mu pokutu ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce tvrdí, že napadeným Rozhodnutím byl porušen zákon o provozu na pozemních komunikacích, zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a správní řád (zákon č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, dále jen „správní řád“), předně tím, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ, nebyl zjištěn tak, aby o tom nebyly důvodné pochybnosti a zejména tím, že procesním postupem byl zkrácen na svých právech. Žalobce zdůraznil, že došlo k zániku odpovědnosti za přestupek (správní delikt) provozovatele vozidla.
3. Jednotlivé žalobní body žalobce označil a popsal takto:

A) Zánik odpovědnosti za přestupek provozovatele vozidla

Řízení o správním deliktu/přestupku provozovatele vozidla bylo zahájeno dne 18. 4. 2017 doručením Příkazu Magistrátu města Brna, odboru dopravně-správních činností ze dne 4. 4. 2017. Odvolací správní orgán ve svém rozhodnutí nesprávně uvádí, že správní orgán I. stupně se o přestupku dozvěděl až dne 24. 6. 2015, kdy obdržel oznámení přestupku „od policie“. Správní orgán I. stupně neobdržel oznámení od Policie České republiky, ale obdržel oznámení od Městské policie Brno, tedy orgánu stejné obce (§ 1 odst. 1 zákona č. 533/1991 Sb., je obecní policie orgánem obce, nejedná se tedy o žádný třetí subjekt), který je jako obec s rozšířenou působností dle § 125e odst. 4 zákona o pozemních komunikacích nadána pravomocí k projednávání správních deliktů v přenesené působnosti.

Městská policie Brno – strážník č. 903, který zjistil a dokumentoval domnělý správní delikt, je zaměstnancem statutárního města Brna, tedy zaměstnanec obecního úřadu obce s rozšířenou působností, která v I. stupni projednává v přenesené působnosti přestupky stanovené v § 124 odst. 5 písm. j), a tedy správní orgán I. stupně prostřednictvím svého zaměstnance domnělý přestupek zjistil a zdokumentoval dne 5. 3. 2015 a od tohoto dne je příslušné obci známo, že mohlo dojít ke spáchání tvrzeného přestupku provozovatele vozidla.

Dle § 125e odst. 3 ve spojení s § 125 odst. 5 zákona o pozemních komunikacích *odpovědnost za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán.* Správní orgán I. stupně se dozvěděl z dokumentace a oznámení dne 5. 3. 2015 o údajném přestupku a řízení bylo zahájeno doručením příkazu dne 18. 4. 2017, tedy po marném uplynutí 2 let lhůty k zahájení řízení.

Organizační struktura orgánu obce s rozšířenou působností a skutečnost, že k referentovi, který je oprávněnou osobou k vedení správního řízení, se podklady k přestupku dostaly až dne 24. 6. 2015, nemůže jít k tíži žalobce. Žalovaná měla ex offo řízení zastavit, neboť dne 6. 3. 2017 došlo k prekluzi, když řízení nebylo zahájeno do 2 let ode dne zjištění tvrzeného přestupku.

Žalobce má dále za to, že s ohledem na zásadu použití pozdější příznivější právní úpravy (čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod: „*Trestnost činu se posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější.*“), by měl být v daném případě aplikován zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, podle kterého je promlčecí doba 1 rok (§ 30). Správní orgán tak měl zahájit správní řízení proti žalobci nejpozději dne 6. 3. 2016, což však tak neučinil. Žalobce si je sice vědom přechodného ustanovení dle § 112 příslušného zákona, avšak toto ustanovení považuje za rozporné s ústavním pořádkem.

Podle § 32 odst. 3 odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 3 roky od jeho spáchání. Při zachování ústavního požadavku obecně aplikovatelného na všechna řízení s trestním prvkem zanikla odpovědnost za přestupek dle citovaného ustanovení dne 6. 3. 2018, tedy více než 1 měsíc před oznámením rozhodnutí odvolacího správního orgánu žalobci.

B) Porušení zákona

Napadené Rozhodnutí nenaplnňuje kritéria dle § 3 správního řádu, protože žádný ze správních orgánů nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

Dne 30. 10. 2017 byla Magistrátu města Brna doručena „Žádost o nařízení ústního jednání a provedení důkazů“ ze dne 26. 10. 2017. Dne 3. 11. 2017 byla Magistrátu města Brna doručena „Žádost o provedení důkazů“ ze dne 1. 11. 2017, ve které žalobce zdůraznil, že na nařízení ústního jednání trvá, a že toto je nezbytné pro řádné zjištění stavu věci. Žalobce navrhoval provedení důkazů a po celou dobu na provedení těchto důkazů trval (jak svědecké výpovědi, tak i listinných důkazů), a to jak v řízení u nalézacího správního orgánu, tak v odvolacím řízení, ale odvolací orgán je neprovedl. Provedení důkazů označil za nadbytečné a jeho odvolání zamítl, aniž by se vypořádal s jeho námitkou, a řízení tedy od samého počátku trpí takovou vadou, pro kterou není možno ani vést samotné řízení, natož vydat ve věci samé bezvadné rozhodnutí. Rozhodnutí žalovaného je proto v rozporu s ust. § 90 správního řádu.

Úvaha o tom, zda ústní jednání bude či nebude správní orgán nařizovat, rozhodně není dána libovůli správního orgánu, nýbrž je ovládána i základními zásadami rozhodovacího procesu a výkonu správní činnosti. Jmenovitě mj. § 3 správního řádu a zásadou materiální pravdy, jakož i § 4 odst. 4 správního řádu, podle kterého je správní orgán povinen umožnit dotčeným osobám uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy. Nařízení ústního jednání bude povinné rovněž v případě, kdy je to nezbytné pro zjištění stavu věci. Souvisí to s již zmíněným § 3 správního řádu a zásadou materiální pravdy.

Lze konstatovat, že pojmově se v rámci ústního jednání, koná-li se, pomyslně střetává požadavek správního orgánu na dostatečné zjištění stavu věci (o němž nejsou důvodné pochybnosti), a ochrana práv účastníka řízení. Uvedený střet nelze pojímat vzájemně se vylučujícím, nýbrž navazujícím způsobem. Ostatně ochrana práv účastníků řízení je spojena i s požadavkem na zjišťování stavu věci. Pouze v případě dostatečně a spolehlivě zjištěného skutkového stavu lze mít za to, že i práva účastníků byla chráněna a lze očekávat

správné a spravedlivé řešení. Jen pokud účastník v řízení mohl uplatňovat svá práva, lze mít za to, že byl skutkový stav spolehlivě zjištěn a přijaté řešení je zákonné a správné (P., L. Nařízení ústního jednání o přestupku. Právní rozhledy. 2017, č. 23-24, s. 818-823).

Nalézací ani odvolací správní orgán ani k výslovné žádosti žalobce s poukazem na § 80 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb. ústní jednání nenařídil ani Usnesením, které by mělo všechny náležitosti dle § 68 správní řád a řádné odůvodnění, žádost žalobce nezamítl a dne 12. 2. 2018 vydal správní orgán I. stupně Rozhodnutí ve věci samé. Takovýto postup je v rozporu se zákonem, neboť správní orgán I. stupně měl usnesením s řádným odůvodněním návrh zamítnout, pokud o tomto návrhu nerozhodl a zcela jej přehlížel při vydání rozhodnutí, tak řízení trpí takovou vadou, pro kterou žalobce navrhuje, aby odvolací správní orgán Rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. Takovýto postup obviněnému z přestupku přímo odpírá práva, která mu vyplývají z Listiny základních práv a svobod a z Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

4. Žalobce netvrdí, že ústní jednání musí být obligatorně nařízeno při každém jednání o přestupku provozovatele vozidla, avšak v případě, kdy o toto opakovaně žádá a žádá o provedení dalších důkazů, tak jak uvádí např. L. Potěšil: „*v případě kdy správní orgány dospějí k závěru, že požadavek obviněného na konání ústního jednání je nadbytečný, resp. není nezbytný k uplatnění jeho práv, musí jej zamítnout usnesením.*“ (P., L. Nařízení ústního jednání o přestupku. Právní rozhledy. 2017, č. 23-24, s. 818-823). K vydání takového usnesení nedošlo.
5. Správní orgán I. stupně se s žádostí o nařízení ústního jednání nikterak nevypořádal a ani se jí nezabýval, což způsobilo vadu v řízení, kterou měl odstranit odvolací správní orgán, který žalobce žádal taktéž o nařízení ústního jednání a provedení důkazů. Ani odvolací správní orgán se tímto nikterak nezabýval a ani neodstranil vadu v řízení způsobenou nalézacím správním orgánem, což vedlo ke zkrácení práva žalobce na spravedlivý proces.
6. Protože bylo tímto postupem správního orgánu I. stupně i odvolacího žalobci prakticky odepřeno právo na obhajobu a z důvodu, že nebyly provedeny jím navrhované důkazy, a to zejména: 1) výslech strážníka č. 903 Městské policie Brno, který dne 5. 3. 2015 v 11:25 hod. v Brně na ulici Velkopavlovická 25 provedl zjištění tvrzeného přestupku; 2) fotodokumentace místa, kde mělo dojít ke spáchání tvrzeného přestupku, došlo k porušení práv žalobce.
7. Navrhovanými důkazy, jejichž provedení se domáhal, avšak bez úspěchu, neboť jak nalézací, tak i odvolací správní orgány jakoukoli konfrontaci a argumentaci odmítají a uzavírají, že stran formální stránky přestupku se tato jeví jako naplněna a nikterak se věci dále nezabývají, mělo dojít ke zpochybnění naplnění materiální stránky tvrzeného přestupku, když naplnění této je vyžadováno společně s naplněním formální stránky přestupku, tak aby bylo možno dospět bez pochybností k závěru, že se přestupek stal a uložit za tento sankci. Doplněním fotodokumentace mělo dále vyjít najevo, že vozidlo nestálo v působnosti zmíněné dopravní značky.

8. Žalobce nakonec rovněž poznamenává, že žalovaný ve svém rozhodnutí vychází ze špatně zjištěného skutkového stavu věci. Žalobce ve svém odvolání namítal, že Magistrát města Brna postupoval v rozporu se základními zásadami správního řízení (zejména zásadou rychlosti vyjádřenou v § 6 správního řádu a v rozporu se zákonem o pozemních komunikacích, když mu správní orgán až dne 10. 7. 2015 doručil „Výzvu provozovateli vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky“. Avšak dle § 125h zákona o pozemních komunikacích Obecní úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky. Jak již bylo uvedeno výše, Magistrát města Brna se prostřednictvím svého orgánu dozvěděl o spáchání údajného přestupku dne 5. 3. 2015. V napadeném rozhodnutí však žalovaný uvádí, že se Magistrát města Brna o spáchání přestupku dozvěděl až 24. 6. 2015. Tento závěr však nemá oporu v provedeném dokazování.
9. Vzhledem k výše uvedenému se rozhodnutí jeví jako nezákonné a zčásti nepřezkoumatelné a skutkový stav, který vzal správní orgán za základ, nemá oporu v provedeném dokazování a žalobce byl tímto procesním postupem žalovaného zkrácen na svých právech a navrhoval proto, aby krajský soud vydal rozsudek, kterým rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 4. 2018 včetně rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 12. 2. 2018 zruší a věc vrátí žalovanému k dalšímu řízení.
10. Dále požadoval, aby soud zavázal žalovaného zaplatit žalobci vzniklé mu náklady řízení.
11. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že rozhodnutím Magistrátu města Brna ze dne 12. 8. 2018 bylo rozhodnuto tak, že žalobce (odvolatel) jako provozovatel vozidla tov. zn., RZ:, v rozporu s § 10 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, stanovená zákonem o silničním provozu. Porušení pravidel silničního provozu výše uvedeným vozidlem spočívající v neoprávněném zastavení, tedy porušení povinnosti dle ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, bylo zjištěno Městskou policií Brno na pozemní komunikaci ulice Velkopavlovická 25 v Brně dne 5. 3. 2015 v 11:25 hod. Tímto se dopustil správního deliktu (nyní přestupku dle § 112 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich účinného ode dne 1. 7. 2017) dle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu. Správní orgán odvolateli uložil za správní delikt (nyní přestupek) podle ust. § 125f odst. 3 ve spojení s ust. § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 19. 2. 2016, pokutu ve výši 1 500 Kč a podle ust. § 79 odst. 5 správního řádu a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení byla uložena povinnost nahradit státu náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

12. Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasí, napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné. Je toho názoru, že on, jakož i správní orgán I. stupně, při svém rozhodování postupovali zcela v souladu s platnou právní úpravou a zaujal následující stanovisko:
13. Městská policie není pouze organizační složkou městského úřadu (magistrátu), ale samostatným správním orgánem zřízeným podle zákona o obecní policii, oproti tomu městský úřad je zřízen podle zákona o obcích. V hierarchii tak stojí vedle sebe s odlišnými pravomocemi. Správním orgánem, který je příslušný k zaslání výzvy provozovateli není městská policie, ale obecní úřad obce s rozšířenou pravomocí (Magistrát města Brna). Bezodkladné zaslání výzvy provozovateli se tedy vztahuje k momentu, kdy se o podezření ze spáchání přestupku dozvěděl příslušný správní orgán, tedy Magistrát města Brna, odbor dopravy.
14. Pokud žalobce namítá, že byl zkrácen na svých právech, když ve věci nebylo nařízeno ústní jednání, nelze s tímto tvrzením souhlasit. Řízení s provozovatelem vozidla bylo zahájeno před nabytím účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky, proto bylo postupováno dle dosavadní právní úpravy, tedy podle správního řádu. Žalobcem citovaná povinnost zamítnout žádost o nařízení ústního jednání usnesením se tedy na tento případ nevztahuje. Dále není pravdou, že se správní orgán s touto žádostí nijak nevypořádal, když v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí svůj postup zdůvodňuje. Podle § 49 odst. 1 správního řádu správní orgán nařídí ústní jednání, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků, případně stanoví-li to zákon. Zákon o přestupcích v § 74 odst. 1 stanoví správním orgánům povinnost nařídít v I. stupni ústní jednání, v řízení o správních deliktech správní orgány nemají povinnost vždy nařídít ústní jednání, rovněž dokazování není obligatorní provádět výlučně v rámci ústního jednání. Správní orgán I. stupně tedy nejednal v rozporu s právními předpisy, pokud ve věci nenařídil ústní jednání, tímto postupem nebyl účastník nijak zkrácen na svých právech (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, dostupný na www.nssoud.cz, zejména body 21-24 odůvodnění rozsudku). V případě, že je to tedy ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné, musí jednání nařídít. Není-li tomu tak, ústní jednání ve správním řízení o správním deliktu provozovatele vozidla nařízeno být nemusí (rozsudek NSS č. j. 1 As 166/2015-29, ze dne 16. 3. 2016). Na základě spisového materiálu má žalovaný skutkový stav za prokázaný tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti. Pokud správní orgány ve správním řízení opatří takové důkazy, které s ohledem na povahu věci vedou s dostatečnou přesvědčivostí k závěru, že se obviněný dopustil příslušného přestupku nebo správního deliktu, a stěžovatel jako obviněný ze správního deliktu nerozporuje určitou skutečnost zjištěnou z dosud provedeného dokazování a nevyvolá tak o ní pochybnost, není povinností správního orgánu tuto skutečnost „preventivně“ prokazovat i dalšími důkazními prostředky (rozsudek NSS ze dne 24. 3. 2017, č. j. 4 As 245/2016-41). Z toho důvodu, a i s ohledem na skutečnost, že by výpověď svědka v řízení o objektivní odpovědnosti provozovatele za správní delikt nemohla jakkoliv přispět k objasnění věci (rozsudek NSS ze dne 28. 11. 2016, č. j. 8 As 156/2016-43), považuje odvolací správní orgán jakékoliv další provádění důkazů za bezpředmětné. U takto

skutkově jednoduchých případů není třeba rozsáhlé provádění dokazování, naopak se jeví snaha žalobce o provádění nadbytečných důkazů, například výslech zasahujících strážníků, či svědka s doručovací adresou v, jako obstrukční.

15. Žalovaný uvedl, že napadené rozhodnutí vychází ze zcela spolehlivě a přesně zjištěného stavu věci, k jeho vydání byly shromážděny naprosto dostatečné podklady, zjištěný skutkový stav byl správně právně posouzen, v řízení před správním orgánem nedošlo k porušení práv žalobce. Žalobce nebyl rozhodnutím žalovaného zkrácen na svých právech.
16. Na písemné vyjádření k žalobě pak žalobce reagoval replikou, v níž se vyjadřoval k postavení městské policie, kdy uvádí, že z důvodové zprávy vládního návrhu zákona o obecní policii, předkládaný návrh úlohu obecní policie v zákoně o obcích výrazně posiloval. Jedním ze záměrů navrhované úpravy bylo též odstranit nebo alespoň zmírnit nedostatky úpravy dřívější. Přitom vycházel zejména z principu:
 - a) oprávnění, nikoliv povinnosti obecního zastupitelstva zřídit obecní policii,
 - b) plné podřízenosti obecní policie obci a současně bezvyjimečné odpovědnosti obce za činnost obecní policie,
 - c) materiálního a finančního zabezpečení obecní policie výhradně z prostředků obce.
17. Činnost obecní policie byla koncipována jako činnost veřejně prospěšná, jejímž prostřednictvím zajišťuje obec klid a pořádek na svém území.
18. Obecní policii lze charakterizovat jako výkonný nástroj obce, jehož prostřednictvím obec zajišťuje klid a pořádek na svém území. Přitom nenahrazuje a ani nemůže nahrazovat činnost policejních bezpečnostních sborů, neboť na obce nelze přenést některé garance a činnosti, které svým občanům může garantovat a poskytovat pouze stát. Činnost obecní policie se odvíjí pouze od řídicího fenoménu obce a postrádá jakýkoliv nadřízený, případně i organizačně sjednocovací prvek. Přestože uzavření pracovní smlouvy o činnosti strážníka obecní policie záleží zcela na obci – stejně jako další úprava pracovně právních vztahů.
19. Podle § 1 odst. 1 je obecní policie orgánem obce, který zřizuje a zrušuje obecní zastupitelstvo obecně závaznou vyhláškou.
20. Žalobce uvedl, že z uvedeného vyplývá, že Městská policie Brno nemá právní subjektivitu. Městský policista je tedy zaměstnancem statutárního města Brna (právnícké osoby). Dle § 166 zákona č. 89/2012 Sb., *právníckou osobu zastupují zaměstnanci v rozsahu obvyklém vzhledem k jejich zařazení nebo funkci, přitom rozhoduje stav, jak se jeví veřejnosti ...*
21. Nemůže jít k tíži žalobce, že jednotliví zaměstnanci Statutárního města Brna mezi sebou nekomunikují, resp. komunikují se znatelným zpožděním.
22. K otázce nařízení ústního jednání v replice žalobce uvedl, že pokud, jak tvrdí žalovaný, se postupovalo podle správního řádu, tak se mělo konat obligatorně ústní

jednání ve věci. Zároveň obecnou zásadou je, že se použije právní úprava příznivější. Žalobce navrhoval provedení dalších důkazů, nebyly provedeny. Jak uváděl již v žalobě, byla mu tímto zcela znemožněna obrana a možnost vyjádřit se ve věci k provedeným důkazům a navrhnout a provést důkazy na svoji obranu. Jak nalézací, tak odvolací správní orgán vedou řízení zcela autoritativně a postupují svévolně. Jak správně ve svém vyjádření žalovaný uvádí, „správní orgán nařídí ústní jednání, pokud je to nezbytné k uplatnění práv účastníků“.

23. Žalovaným citovaná rozhodnutí se podstatně odlišují od posuzované věci, když v citovaných právních věcech byl účastník správních řízení po celou dobu řízení před správními orgány zcela nečinný a nečinil žádné důkazní návrhy, kterými by prokázal svá tvrzení. V posuzované věci žalobce konstantně zdůrazňuje, že dle jeho názoru je ke splnění účelu řízení a uplatnění jeho práv, jakožto práv účastníka, nezbytné nařídít ústní jednání, při kterém měl správní orgán provést jím navržené důkazy, pomocí kterých by zcela nepochybně došlo k prokázání skutečnosti, že nebyla naplněna materiální stránka správního deliktu/přestupku, jejíž naplnění je stejně významné, jako naplnění formální stránky správního deliktu/přestupku, neboť jediné tak může správní orgán dospět k závěru o spáchání správního deliktu/přestupku.
24. Vzhledem k výše uvedenému považuje žalobce citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve vyjádření žalovaného za nepřiléhavá, neboť se podstatně odlišují od posuzované věci.
25. Argumentace žalovaného je zmatečná, když nalézací správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí vysvětluje použití a aplikaci ustanovení zákona č. 250/2016 Sb. Žalovaný zároveň ve svém rozhodnutí hovoří o spáchání přestupku vozidlem RZ:, když žalobce je vlastníkem vozidla RZ:
26. Vydání napadeného rozhodnutí předcházela účastníkovi adresovaná výzva Magistrátu města Brna k úhradě stanovené částky, a to ve lhůtě 15 dnů od jejího doručení, kterou tento správní orgán odůvodnil tím, že obdržel od policie oznámení přestupku, dle kterého dne 5. 3. 2015 v 11:25 hod. na ulici Velkopavlovická 25 v Brně došlo vozidlem RZ: ke spáchání jednání majícího znaky přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů.
27. Dále žalobce uvedl, že zejména není prokázána materiální stránka přestupku. V tomto směru nenechal provést navržený důkaz a to fotodokumentace a svědecká výpověď. Neměl prostor rozporovat a vyvolat pochybnosti, pochybnosti naopak vyvolal svým postupem v řízení, ale nikdo na to nerefletoval.
28. Objektivní odpovědnost dána sice je, ale aby se jednalo o tvrzený delikt, je třeba naplnění jak formálních aspektů, tak materiálního aspektu.
29. Výslech strážníka nemůže být považován za obstrukci, naopak tento výslech mohl ozřejmit společenskou nebezpečnost údajného deliktu žalobce. Na předmětném

místě jsou totiž auta zaparkována prakticky každý den, přičemž ne vždy je jim udělena pokuta po projití strážníka. Někdy to zřejmě strážníkovi asi společensky nebezpečné nepřipadá a někdy ano, což by mohlo být osvětleno výsledkem.

Posouzení věci krajským soudem

30. Žaloba není důvodná.

31. Soud konstatuje, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).
32. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
33. V dané věci se žalobce podanou žalobou domáhá přezkoumání napadeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
34. Krajský soud dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**, přičemž se řídil následujícími úvahami.
35. Dne 24. 6. 2015 pod č. j. MP-01185/04D-15 zaslala Městská policie Brno Statutárnímu městu Brno oznámení přestupku, k němuž došlo dne 5. 3. 2015 v 11:25 hod., kdy nedodržel v místě přestupku neznámý pachatel s vozidlem tov. zn., RZ:, pravidla provozu na pozemních komunikacích tím, že porušil povinnosti vyplývající ze zákazové značky „Zákaz zastavení“ (č. B 28) a to na ulici Velkopavlovická 25, Brno – Židenice. Tímto jednáním porušil ust. § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a dopustil se tak přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Městská policie Brno provedla všechny úkony, jejichž účelem bylo odhalení pachatele přestupku, ale přesto se jeho totožnost nepodařilo zjistit. Dle MP zjištěných skutečností bylo vozidlo k datu přestupku evidováno na provozovatele Ing. L. K., nar., bytem a totožnost byla ověřena výpisem z evidence vlastníků. Provozovatel vozidla se nedostavil k podání vysvětlení dle § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, a jelikož nelze věc projednat v blokovém řízení, oznamuje se správnímu orgánu podezření ze spáchání přestupku dle § 10 odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů.
36. Pod Oznámením přestupku uvedeno, že tento zjistil strážmistr V. S. (.....) a k oznámení přestupku jsou připojeny celkem 4 černobílé fotografie s uvedením data 5. 3. 2015 a času 11:29:25, 11:29:17, 11:27:43 (jeden čas není čitelný).

37. Dále pak dne 25. 6. 2015 Magistrát města Brna, odbor dopravně-správních činností zaslal provozovateli vozidla (nynější žalobce) Výzvu provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, v němž bylo sdělováno provozovateli vozidla, k jakému přestupkovému jednání nezjištěným řidičem mělo dojít dne 5. 3. 2015 v čase 11:25 hod. a jmenovaný provozovatel vozidla byl vyzván k uhrazení částky 700 Kč do 15 dnů ode dne doručení výzvy s poučením, že bude-li určená částka uhrazena nejpozději v den splatnosti, obecní úřad obce s rozšířenou působností věc odloží s tím, že pokud k uhrazení určené částky do dne splatnosti nedojde, správní orgán bude pokračovat v šetření přestupku. Nejistí-li po učinění nezbytných kroků osobu pachatele přestupku, zahájí řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Dále ve výzvě určeno, že neuhradí-li provozovatel vozidla určenou částku, může obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností, který jej vyzval k uhrazení určené částky, písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení výzvy. Toto sdělení se považuje za podání vysvětlení.
38. Uvedenou výzvu žalobce osobně převzal dne 10. 7. 2015, žádným způsobem na ni však nereagoval, tedy nesdělil jméno řidiče ani částku (700 K) neuhradil.
39. Dne 4. 4. 2017 správní orgán zahájil řízení s provozovatelem vozidla L. K., v příkazním řízení vydal Příkaz, v němž uvedl, že žalobce jako provozovatel vozidla RZ: v rozporu s § 10 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů, nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu a za to mu byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.
40. Toto rozhodnutí žalobce osobně převzal dne 18. 4. 2017.
41. Dne 24. 4. 2017 byl doručen Magistrátu města Brna odpor proti příkazu ze strany žalobce.
42. Ve spise se pak nachází karta vozidla, z něhož vyplývá, že provozovatelem i vlastníkem uvedeného vozidla je L. K., tedy žalobce.
43. Dne 9. 10. 2017 zaslal Magistrát města Brna, odbor dopravně-správních činností, žalobci Vyrozumění o provedení dokazování mimo ústní jednání a výzvu účastníkovi řízení k seznámení a vyjádření se k podkladům rozhodnutí na den 30. 10. 2017 v 8:30 hod.
44. Toto Vyrozumění žalobce osobně převzal dne 19. 10. 2017. Dne 25. 10. 2017 žalobce do spisu založil plnou moc zmocňujícího k zastupování Bc. L. K., bytem
45. Dne 30. 10. 2017 ve 13:50 hod. se dostavil na odbor dopravně-správních činností Magistrátu města Brna zmocněnec žalobce k pořízení kopie spisu.

46. Dne 26. 10. 2017 zaslal Magistrátu města Brna, odboru dopravně-správních činností žalobce žádost o nařízení ústního jednání a provedení důkazů, kdy uvedl, že toto žádá s odkazem na § 80, neboť to považuje za stěžejní část řízení o přestupku, a zároveň stěžejní část řízení, kdy mohou být provedeny žalobcem navržené důkazy, které jsou nezbytné pro řádné zjištění stavu věci a navrhoval výslech strážníka Městské policie Brno, který dne 5. 3. 2015 ve 12:25 hod. v Brně na ulici Velkopavlovická 25 provedl zjištění tvrzeného přestupku. Dále uvedl, že nesouhlasí s provedením důkazů mimo ústní jednání.
47. Dne 1. 11. (doručeno Magistrátu města Brna dne 4. 11. 2017) opětovně žalobce žádal o nařízení ústního jednání a navrhoval provedení dalších důkazů, které jsou dle něho nezbytné pro řádné zjištění stavu věci a to fotodokumentace místa, kde mělo dojít ke spáchání tvrzeného přestupku a svědeckou výpověď D. K., bytem, adresa pro doručování:
48. Dne 30. 10. 2017 bylo správním orgánem provedeno dokazování mimo ústní jednání a seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí, když z tohoto protokolu vyplývá, že žalobce se nedostavil. K nahlédnutí do spisu a pořízení kopie spisu byl zmocněn L. K., nar. Dále v Protokolu o provedeném dokazování mimo ústní jednání vyplývá, že správní orgán provedl mimo ústní jednání důkazy obsažené ve spisovém materiálu a to čtením oznámení přestupku, zhlédnutím fotodokumentace, čtením karty vozidla, čtením listin souvisejících s výzvou provozovatele, odpor, písemné vyjádření ze dne 26. 10. 2017 a 3. 11. 2017. Dále uvedeno, že správní orgán konstatuje, že tento spisový materiál tak, jak byl předložen, bude podkladem pro vydání rozhodnutí. Dále konstatováno, že správní orgán uzavírá dokazování a rozhodnutí bude účastníku řízení zasláno poštou na jím uvedenou adresu.
49. Dne 12. 12. 2018 vydal Magistrát města Brna, odbor dopravně-správních činností Rozhodnutí o přestupku žalobce jako provozovatele vozidla RZ: který v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, v rozhodnutí bylo popsáno, k jakému porušení pravidel silničního provozu došlo a jakého přestupkového jednání se neustanovený řidič shora označeného vozidla dopustil.
50. Proti tomuto rozhodnutí správního orgánu žalobce včas podal odvolání. Žalovaný pak ve věci vydal rozhodnutí 25. 4. 2018 a rozhodl tak, že odvolání žalobce zamítl a napadené rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 12. 2. 2018 potvrdil.
51. K jednotlivým žalobním námitkám soud uvádí:
52. Nesouhlasí s námitkou žalobce, že zanikla odpovědnost za přestupek/správní delikt provozovatele vozidla a to proto, že dle žalobce s ohledem na ust. § 125e odst. 1 ve spojení s § 125 odst. 5 zákona o pozemních komunikacích odpovědnost za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezahájil řízení do 2 let ode

dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán, což se v tomto případě dle žalobce nestalo.

53. Soud uvádí, že ze správního spisu vyplývá, že přestupek neustanoveného řidiče byl zjištěn Městskou policií Brno dne 5. 3. 2015 11:25 hod. a spisový materiál byl městskou policií správnímu orgánu – obci s rozšířenou působností – Magistrátu města Brna, postoupen dne 24. 6. 2015, když poté, následující den, zaslal Magistrát města Brna provozovateli vozidla výzvu k zaplacení finanční částky 700 Kč do 15 dnů od doručení výzvy, případně sdělení údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku, a to ve stejné lhůtě. Správní orgán pak zahájil řízení dne 4. 4. 2017 vydáním příkazu pod č. j. MMB/0133402/2017.
54. Soud k této žalobní námitce uvádí, že napadené rozhodnutí žalovaného bylo vydáno dne 25. 4. 2018 a žalobci bylo doručeno dne 14. 5. 2018, kdy nabylo právní moci. Stalo se tedy pravomocným po účinnosti nového přestupkového zákona (zákon č. 250/2016 sb.). Dne 1. 7. 2017 nabyl účinnosti zákon č. 250/2016 Sb. o odpovědnosti za přestupky a zákon č. 183/2017 Sb. Druhý z uvedených zákonů měl přitom zásadní dopad i na § 125e a § 125f zákona o silničním provozu, kdy v případě ustanovení § 125f vypustil, mj. ustanovení týkající se lhůt pro zánik odpovědnosti pachatele a § 125f modifikoval v tom směru, že již nehovoří o právnické nebo fyzické osobě a správním deliktu, ale o provozovateli vozidla a přestupku. Skutková podstata přestupku provozovatele vozidla však zůstala totožná, včetně zachování objektivní odpovědnosti nepodnikající fyzické osoby a možné sankce.
55. Dle § 29 písm. a) ve spojení s § 30 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky odpovědnost za přestupek zaniká uplynutím promlčecí doby, která činí 1 rok. Promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku a přerušuje se, mj. oznámením o zahájení řízení o přestupku a vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným (přerušením promlčecí doby počíná promlčecí doba nová). Do promlčecí doby se nezapočítává doba, po kterou se o věci vedlo soudní řízení správní.
56. Na první pohled by se tak mohlo zdát, že je v důsledku změny právní úpravy a v duchu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod nutno aplikovat za užití zásady *analogia legis* příslušná ustanovení zákona o odpovědnosti za přestupky, která stanoví zánik odpovědnosti za přestupek po uplynutí promlčecí doby, která činí 1 rok.
57. Žalobce spáchal přestupek v době účinnosti úpravy, která stanovovala zánik odpovědnosti právnické osoby za správní delikt, jestliže o něm příslušný orgán nezahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán. Právní úprava účinná v době rozhodování žalovaného a krajského soudu stanoví obecnou promlčecí lhůtu pro projednání přestupku (což zahrnuje i zahájení řízení) jednoletou. V případě aplikace obecné úpravy promlčecí doby u přestupků i přes skutečnost, že se doba přerušila oznámením o zahájení řízení o přestupku a vydáním rozhodnutí, jímž byl žalobce uznán vinným, a do

promlčecí doby se nezapočítává doba, po kterou se o věci vedlo soudní řízení správní, by v posuzované věci musel krajský soud přistoupit ke zrušení rozhodnutí, neboť by došlo k zániku odpovědnosti, neboť promlčecí doba 1 rok uplynula před samotným zahájením správního řízení (řízení bylo zahájeno dne 4. 4. 2017). Nicméně právní úprava zániku odpovědnosti za přestupky účinná od 1. 7. 2017 se na posuzovanou věc neaplikuje.

V této věci nemá být užita analogie ve vztahu § 29 a násl. o přestupcích, nýbrž analogie ke lhůtě pro zánik odpovědnosti za správní delikt podle silničního zákona. Jinak řečeno, je nutno posuzovat novější právní úpravu zániku trestnosti správního deliktu a následně přestupku provozovatele vozidla pouze v rámci zákona o silničním provozu. I Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 10. 2017 k tomu uvedl, že „*není ani z věcných důvodů na místě, aby pachatel tohoto speciálního správního deliktu (byť je jí fyzická osoba nepodnikající) svědčila kratší lhůta pro zánik odpovědnosti ve smyslu § 20 odst. 1 přestupkového zákona. Popíralo by to totiž samotnou konstrukci tohoto typu deliktu a jeho subsidiární povahu [...] [p]oužití lhůty pro zánik odpovědnosti za správní delikty právnických a podnikajících fyzických osob (dvouleté subjektivní, nanejvýš však čtyřleté od spáchání) není v neprospěch žalobce, protože jinak by jeho odpovědnost nebyla časově ohraničena vůbec, což je představa nepřijatelná.* Byť se v nyní posuzované věci krajský soud, na rozdíl od Nejvyššího správního soudu, v citovaném rozhodnutí nezabývá otázkou přestupku fyzické osoby, lze citovaný závěr Nejvyššího správního soudu vztáhnout také na případ, kdy nová právní úprava neobsahuje explicitně vymezenou lhůtu pro zánik odpovědnosti za přestupek provozovatele vozidla, jak je tomu v nyní projednávané věci.

58. Navíc zákon o odpovědnosti za přestupky v přechodných ustanoveních v § 112 odst. 2, mj. uvádí, že ustanovení dosavadních zákonů o lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí. Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.
59. Vzhledem k tomuto ustanovení a skutečnosti, že nová právní úprava není pro žalobce příznivější, neboť doba, po kterou lze čin stíhat, nepatří mezi aspekty, které jsou zkoumány při hodnocení příznivosti nové právní úpravy, se § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2017 uplatní vůči jednání žalobce i po vstupu zákona o odpovědnosti za přestupky a souvisejících zákonů v účinnost. K zániku odpovědnosti žalobce proto nedošlo, neboť řízení bylo zahájeno ve lhůtě 2 let ode dne, kdy se správní orgán o spáchání tehdy správního deliktu dozvěděl (24. 6. 2015). Řízení bylo zahájeno, jak soud již uvedl, dne 4. 4. 2017 vydáním Příkazu.
60. Soud nesouhlasí s námitkou žalobce, že Magistrát města Brna se o přestupku dozvěděl 5. 3. 2015, kdy byl přestupek zjištěn strážníkem Městské policie Brno, které je orgánem obce, nejedná se tedy o žádný třetí subjekt a navíc ustanovení § 112 zákona č. 250/2016 Sb. považuje žalobce za protiústavní.

61. Soud zde uvádí, že nesouhlasí s tvrzením žalobce v tom směru, že Magistrát města Brna, tedy obec s rozšířenou působností se dozvěděla o přestupku již dne 5. 3. 2015, v tomto směru se ztotožňuje se stanoviskem žalovaného, že Městská policie není pouze organizační složkou Magistrátu města Brna ale je samostatným správním orgánem zřízeným podle zákona o obecní policii, když obecně městské úřady (obecní úřady) jsou zřízeny podle zákona o obcích a obec se o přestupku dozvěděla až 24. 6. 2015.
62. Soud tedy trvá na tom, že Magistrát města Brna se o přestupku dozvěděl až z postoupeného spisového materiálu Městskou policií Brno, kdy tento spisový materiál byl postoupen dne 24. 6. 2015 a do 2 let od tohoto data řízení bylo zahájeno vydáním příkazu, a to dne 4. 4. 2017.
63. Ani druhá žalobní námitka, že nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v tomto případě na místě není. V tomto směru má soud za to, že nebylo třeba nařizovat ústní jednání, k němuž by byl žalobce předvolán a že by bylo třeba provádět další důkazy nad rámec spisu Městské policie Brno, v němž se nachází oznámení přestupku, několik fotografií, které dokumentují spáchání přestupku neznámým řidičem. Když bylo z podkladů ve spisu založených, z karty vozidla bezpečně zjištěno, že provozovatelem uvedeného vozidla v době, kdy došlo ke spáchání přestupku neznámým řidičem, byl žalobce. Řízení s provozovatelem vozidla bylo zahájeno před nabytím účinnosti zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, a proto bylo správně postupováno podle dosavadní právní úpravy, tedy podle správního řádu, dle něhož, podle § 49 odst. 1 správního řádu správní orgán nařídí ústní jednání v případech, kdy to stanoví zákon a dále tehdy, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků. V té době, kdy došlo ke spáchání přestupku neznámým řidičem, platil zákon o přestupcích č. 200/1990 Sb., který v § 74 odst. 1 správním orgánům ukládá povinnost nařídít v I. stupni ústní jednání, když se toto řízení týká přestupků. Tato povinnost z uvedeného zákonného ustanovení nevyplývá v případě správních deliktů, kdy soud má za to, že správní orgány tuto povinnost vždy nařídí jednání v I. stupni nemají, a tedy správní orgán I. stupně dle názoru soudu nejednal v rozporu s právními předpisy.
64. Soud má za to, že i když nebylo ve věci nařízeno ústní jednání, skutkový stav byl zjištěn v souladu s ust. § 3 správního řádu a nebyly o něm žádné pochybnosti, neboť i soud je toho názoru, že ze spisu Městské policie Brno bylo jednoznačně dokladováno, že spáchání přestupku vozidlem, jehož provozovatelem byl žalobce, neznámým řidičem bylo jednoznačně prokázáno.
65. V tomto směru je odkaz žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 110/2015-46 (body 21-24) odůvodnění rozsudku správný a přiléhavý i na tento případ *„Dále se kasační soud zabýval námitkou stěžovatelky, že magistrát pochybil, pokud ve věci nenařídil ústní jednání. V této souvislosti stěžovatelka upozornila na záruky stanovené čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Evropská úmluva“) a na nedůvodnost činění rozdílu mezi řízením o správním deliktu a přestupkovým řízením.*

Soulad řízení o správním deliktu s čl. 6 Evropské úmluvy je třeba hodnotit nejen v kontextu správního řízení, ale i navazujícího soudního řízení. Nedostatky správního řízení z pohledu záruk stanovených v čl. 6 Evropské úmluvy nemají za následek rozpor s Evropskou úmluvou, má-li obviněný možnost napadnout správní rozhodnutí v soudním řízení, které jejím požadavkům vyhovuje (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 2. 1984, Öztürk proti SRN, stížnost č. 8544/79, odst. 56). Nedostatek ústního jednání ve správním řízení tedy z pohledu Evropské úmluvy zhojil § 51 s.ř.s., podle kterého soud nařídí jednání k rozhodnutí o správní žalobě, ledaže strany souhlasí (byť implicitně) s rozhodnutím ve věci samé bez nařízení jednání. Stěžovatelce proto nebylo upřeno právo na ústní jednání. Nad rámec vypořádání této námitky kasační soud upozorňuje, že v rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 17. 5. 2011, Subadolc proti Slovinsku, stížnost č. 57655/08, Evropský soud pro lidská práva neshledal porušení čl. 6 ani v případě, kdy správní soud odmítl žádost o nařízení jednání ve věci žaloby proti rozhodnutí o dopravním přestupku; zdůraznil přitom, že správní spis obsahoval dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí (záznam o měření rychlosti vozidla a obsahu alkoholu v dechu), a že obviněný měl příležitost zpochybnit spáchání přestupku v písemném vyjádření v rámci správního řízení a následně i ve správní žalobě.

Podle § 49 odst. 1 správního řádu správní orgán nařídí ústní jednání, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků, případně stanoví-li to zákon. Zákon o přestupcích stanoví v § 74 odst. 1 správním orgánům povinnost nařídit v I. stupni ústní jednání; tím je přestupkové řízení specifické (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 As 24/2013-28, odst. 15 nebo ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19); na okraj možno poznamenat, že vládní návrh nového zákona již s tímto specifikem nepočítá (srov. § 80 návrhu). V řízení o správních deliktech správní orgány nemají povinnost vždy nařídit ústní jednání (srov. např. rozsudek NSS ze dne 11. 11. 2004, č. j. 3 As 32/2004-53). V usnesení ze dne 3. 4. 2012, č. j. 7 As 57/2010-82, rozšířený senát Nejvyšší správní soud zdůraznil, že ve správním řízení trestní povahy je třeba dbát na dodržování zásady ústnosti, přímosti a bezprostřednosti. Provádění důkazů při jednání by proto mělo být pravidlem, od kterého se ale lze odchýlit v odůvodněných případech; v takovém případě správní orgán vyhotoví o provedení dokazování protokol podle § 18 správního řádu.

V posuzované věci správní delikt spočíval v zaparkování vozidla na placeném parkovišti bez platného parkovacího lístku, skutkově se tedy jednalo o zcela jednoduchý případ. Magistrát rozhodoval na základě oznámení o podezření ze spáchání přestupku, výpisu z registru provozovatelů vozidel a fotodokumentace, z níž je patrné, že parkovací lístek umístění za čelním sklem vozidla stěžovatelky byl 17 dní starý. Magistrát vyrozuměl stěžovatelku o zjištění protiprávního jednání nejprve ve výzvě podle § 125h zákona o silničním provozu ze dne 18. 11. 2013, na kterou stěžovatelka reagovala sdělením údajů o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Po zastavení přestupkového řízení s označeným řidičem magistrát vyrozuměl stěžovatelku o zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla a stanovil jí lhůtu pro vyjádření se k podkladům rozhodnutí s tím, že po jejím uplynutí přistoupí k vydání rozhodnutí (přípis ze dne 4. 3. 2014). Stěžovatelka na výzvu nereagovala. Magistrát provedl dokazování listinami založenými ve spise, o čemž provedl záznam (ze dne 24. 3. 2014). Kasační soud uzavřel, že tím byl skutkový stav dostatečně zjištěn a nebylo třeba provádět další dokazování, např. výslechem zasahujícího policisty (srov. rozsudky NSS ze dne 25. 6. 2014, č. j. 3 As 128/2013-36, nebo ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014-70). Za daných okolností nebylo ke

splnění účelu řízení a uplatnění práv stěžovatelky nezbytné nařizovat ústní jednání. Magistrát proto nepochybil, pokud v souladu se zásadou procesní ekonomie, v řízení nenařídil jednání a rozhodl na základě podkladů obsažených ve správním spise.

66. Soud uvádí, že shora popisovaná situace a její řešení a posouzení věci, která byla citována z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 110/2015-46, lze použít i na nyní projednávaný případ.
67. V dané věci se jedná o neoprávněné zastavení vozidla, jak vyplývá z oznámení přestupku a z přiložených fotografií, na nichž je zcela zřetelně viditelné, že došlo 5. 3. 2015 v čase 11:25 hod. k zastavení vozidla RZ:, načež následovala, jak soud již výše uvedl, výzva provozovateli vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určité částky a teprve na to k vydání Příkazu dne 4. 4. 2017.
68. Soud uvádí, že bylo tedy bez důvodných pochybností zjištěno, že v místě, kde bylo vozidlo RZ: zaparkováno se jednalo o místo se „zákazem zastavení“, když toto bylo zjištěno strážníkem městské policie strážníkem V. S. (.....), který o uvedeném přestupku pořídil i fotografickou dokumentaci a založil do spisu.
69. Nebylo ani pochyb o tom, že nebyl zjištěn řidič, který se měl uvedeného přestupku dopustit, a bylo zjištěno, kdo v uvedený čas byl žalobce provozovatelem vozidla, se kterým došlo k přestupku – zákazu zastavení.
70. Tyto listinné důkazy byly provedeny jako důkaz, kdy dokazování bylo provedeno mimo ústní jednání dne 30. 10. 2017, když žalobce byl řádně a zákonně uvědoměn o provádění dokazování mimo ústní jednání a kdy měl i možnost seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí. Žalobce se provádění dokazování mimo ústní jednání nezúčastnil, a své námítky vznesl teprve v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, kdy žalobcem navrhované důkazy se i soudu jeví jako nadbytečné, a které proto nebylo povinností správního orgánu provádět. Soud má za to, že z listinných důkazů byl zjištěn skutečný stav věci., kdy mj. fotografie pořízené strážníkem městské policie ohledně uvedeného přestupkového jednání jsou ve správním spise založeny, pokud jde o strážníka městské policie, který přestupkové jednání zjistil, provádět výslech tímto strážníkem se jeví zcela zbytečné, neboť soud neví, co jiného by uvedený strážník vypověděl než to, co uvedl v Oznámení přestupku dne 5. 3. 2015 a soud ani neví, neboť žalobce to neuvedl, k čemu by se měl vyjádřit navrhovaný svědek D. K., neboť to nevyplývá ani z odvolání proti rozhodnutí a tento navrhovaný svědek uvedeného přestupkového jednání přítomen nebyl a samotný žalobce to ani neuváděl.
71. Soud tedy uzavírá, že postup správního orgánu byl postup v souladu se zákonem a skutkový stav byl zjištěn náležitě a nejsou oněm žádné pochybnosti.
72. Ani jedna ze žalobních námitek tedy důvodná není, proto soud žalobu dle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.

73. Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, náklady řízení mu proto nebyly přiznány, a pokud jde o žalovaného, tomu kromě běžné administrativní činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 13. listopadu 2019

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně